

■ Můj Bůh chce, abych byla šťastná

Ježíš řekl: Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti. (Jan 10,10)

Naše nová známá z Londýna, jmenuje se Cate, nám vyprávěla pozoruhodný a v něčem typický příběh jedné křesťanky. Je vdaná, má s manželem syna, část týdne žije s ním a s dítětem v jedné domácnosti, ale druhou polovinu týdne tráví se svou lesbickou přítelkyní v domácnosti druhé. Když ji Cate napomínala, že se to Pánu Bohu nelíbí, a snažila se argumentovat Biblií, dostalo se jí odpovědi, že Bůh ženy praktikující bisexuální způsob života je milosrdný a že chce, aby byla šťastná.

Zřejmě tak šťastná, jak se jevílo šťastných na osmdesát pět tisíc účastníků srpnového festivalu Prague Pride 2017, hrdého pochodu sexuálních menšin. Nicméně věnujme svou pozornost něčemu mnohem podstatnějším, než je problematika LGBT (leseb, gayů, bisexuálů a transgenderových osob), totiž právu na štěstí a našim představám o Bohu. Neboť před Pánem Bohem se neprezentujeme především svou sexuální orientací, ale celkově svým lidstvím a vztahem k Němu. Proto by nás měla mnohem víc zaujmout argumentace a představa zmíněné ženy o Bohu než její bisexuální chování, přestože to v tomto případě souvisí. V našem případě ovšem zase náš pohled a naše představy o Bohu souvisí s naší životní praxí – neomylně.

Bůh chce, abychom byli šťastní, jinými slovy abychom se netrápili. S tím je třeba souhlasit. Představa Boha, který je

sadista vyžívající se v tom, jak se mučíme, strádáme, jak jsme neustále frustrovaní a celoživotně neuspokojení, je opravdu nesnesitelná a nepřijatelná. Vždyť i samotný Ježíš řekl, že přišel, aby jeho ovečky, které ho následují, měly život a život měly v hojnosti. Takže jde jen o to, jak dosáhnout šťastného života podle dobré Boží vůle. Zkušení lidé potvrzují, že nejšťastnější lidé jsou ti, kteří ze svého štěstí neudělali hlavní smysl ani cíl života. Nejšťastnější jsou ti, kteří štěstí prožívají jen jako druhotný produkt něčeho mnohem podstatnějšího a smysluplnějšího, například péči a aktivní zájmem o druhé. Konečně ctít bohyni Fortunu vždycky bylo poněkud nejisté. Už staří Římané věděli, že Štěstěna je vrtkavá, nespolehlivá, nevypočitatelná, přelétavá a leckdy člověka dovede do neštěstí.

Nicméně neměli bychom se pokoušet obelstít bohyni Štěstěnu ani tím, že bychom si jí tedy jako nevšíмали, že bychom ji okatě ignorovali a tímto způsobem si ji nakonec pokusili přiklonit na svou stranu. Jako to dovedou některé ženy, které viditelně přehlížejí muže, po nichž touží, aby tak v jejich srdcích posílily šílenou touhu a nesnesitelný žár žádostivosti pulzující v krvi. To bychom totiž klamali sami sebe, protože bychom stejně nemysleli na nic jiného než právě jen a jen na své štěstí a jak ho docílit všemi prostředky.

Klíčem ke skutečnému štěstí proto nakonec nebude ani vykalkulované bytí pro druhé, které má svým vedlejším účinkem uspokojit naši touhu být šťastnými, třebaže to funguje. Bude jím následování Krista, v němž jako křesťané nacházíme hojnost života.

Ale napadlo nás někdy zeptat se, jestli byl Ježíš šťastný? No rozhodně žil smysluplný život pro Boha i pro lidi, ale udělalo ho to vždy šťastným? Existoval zde na zemi, aby docílil svého štěstí? Víme, že měl takové okamžiky, kdy podle našich měřítek šťastný byl – to když mu žena ze Samaří pomohla utišit žízeň vodou ze studny, když se vracíval do domu přátel v Betanii, anebo když se radoval s hříšníky činícími pokání u plných stolů, kde se jedlo, pilo a povídalo možná až do rána...

Evangelia ovšem popisují Ježíšův život jinak, než jako cestu za svým štěstím. Konečně ptát se Ježíše, jestli byl šťastný v Getsemane, když trávil čas sám se svým Otcem na modlitbách, nebo když visel na kříži, proléval svou krev za druhé, měl žízeň a zoufale se dusil, by bylo více než ironické. A přece právě kříž byl jeho cílem, vrcholem i smyslem pozemského života, ač jistě nebyl masochista vyžívající se ve vlastním utrpení a bolesti. Jenomže tomu my následovníci Ježíše zvaní křesťané dnes málo rozumíme a vlastně o tom ani nechceme slyšet. Jako nechceme slyšet, že kdo nenesl svůj kříž a nejde za Ježíšem, nemůže být jeho učedníkem.

A to zřejmě nechtěla slyšet ani žena z Londýna, o které nám vyprávěla Cate. V jejích představách Bůh chce, aby raději křížovala všechno a všechny ostatní jen ne sama sebe – ve jménu práva na štěstí. To je však její příběh, náš je jiný. Pán Bůh jistě chce, abychom byli šťastní, měli život a měli ho v hojnosti, jenomže když se rozhodneme jít za svým štěstím hlava nehlava, budou za námi zůstávat trosky neštěstí druhých. Ale co hůř, nakonec nás to stejně ke štěstí nepřivede, i kdybychom se na čas cítili naprosto happy.

Bronislav Matulík

Dvě vzpomínky

V létě Pán Bůh odvolal do nebeského domova dva členy našeho sboru, bratra Václava Škopka a sestru Hanu Bíbovou. S oběma jsme se v srpnu rozloučili ve Strašnickém krematoriu. Připomeňme si jejich života v několika vzpomínkách.

Bratr Václav Škopek

28. 1. 1931 – 4. 8. 2017

Bratr Václav Škopek se narodil 28. ledna 1931 v šumavské vesnici Strunkovice nad Blaníci na Prachaticku. Narodil se jako jediný syn svých rodičům. Rodiče si ještě vzali na vychování holčičku, o kterou pečovali do jejich 18 let. Po osvobození v roce 1945 se Škopkovi odstěhovali do pohraničí do Horní Plané. Tam Václav ukončil základní školu a následně se vyučil elektromechanikem, poté absolvoval v Praze Vysokou školu elektrotechnického inženýrství. Ve volném čase se věnoval mládežnickým organizacím jako skupinový vedoucí. Byl špičkovým odborníkem, a tak elektrotechniku také vyučoval. Patentový úřad mu zapsal patent o Zapojení automatických elektrocentrál. Protože po roce 1969 odmítl vstoupit do Komunistické strany, byl odvolán z funkce náměstka, bylo mu však umožněno pracovat jako vedoucí konstrukčního oddělení. V roce 1958 se oženil s Gabrielou Talábkovou a měli spolu tři syny: Mojmíra, Petra a Lubora. Těšil se ze dvou vnuků, Petra a Martina, a měl radost z toho, že oba dva dokončili vysokoškolská studia, moc jim to přál. Byl křesťanem a členem Sboru Církve bratrské v Praze 1 v Soukenické, kde se rád ujímal manuálních prací, které souvisely s elektřinou a elektroinstalací. Poslední roky života a zvláště po ovdovění žil v Domově Bethesda ve Chvalech. Zemřel v pátek 4. srpna 2017 v 86 letech.

Lubor Škopek

Bratr Škopek věrně a vytrvale připravoval jídelnu Domova Bethesda na společná shromáždění. Rovnal židle, instaloval mikrofon, rozdával zpěvníky a zase vše uváděl do původního stavu. Tato jeho služba je dnes nezastupitelná, není nikdo z klientů, kdo by se toho mohl ujmout. Věrně se účastnil všech bohoslužeb a duchovních programů v Bethesdě. Účastnil se i ranních modlitebních chvil s kaplanem. Při těchto chvílích, kdy na pokračování čteme Bibli, měl často trefnou, objevnou myšlenku nebo postřeh. Byl to vytrvalý modlitebník za areál Chvaly, za všechny organizace a pracovníky, i za budoucnost celé zdejší práce. Modlil se také často za to, abychom jako věřící lidé šli Boží cestou a nedali se strhávat pokušeními a světem. Mnoho se modlil i za své syny. Byl vděčný za zájem, zprávy a návštěvy ze svého sboru v Praze 1. Byl ochoten pomáhat i prakticky ostatním klientům – radou nebo i pomocí. Některým přinášel léky, když si pro ně sám jel, nebo něco z nákupu. Svě přibývajícím zdravotním potížím nesl s tichostí, nikdy si nestěžoval.

Michal Žemlička

Sestra Hana Bíbová

14. 1. 1932 – 14. 8. 2017

Hana se narodila v Praze na Spořilově jako jediné dítě svých rodičů. A Spořilovu zůstala věrná po celý svůj život, jen s několika krátkými přestávkami z důvodu zaměstnání.

Již na základní škole a potom i na gymnáziu byl jejím spolužákem její budoucí manžel Milan.

Původně se Hana toužila věnovat farmácii, ale protože právě v té době tato fakulta přesídlila do Brna a ona z rodinných důvodů potřebovala zůstat v Praze, vystudovala zde Vysokou školu chemicko-technologickou, obor silikáty. Po celou dobu své profesní kariéry pak pracovala ve svém oboru, na různých místech a různých pozicích a měla tuto svoji práci ráda.

V době mládí a za studií trávila letní prázdniny u příbuzných na venkově, kde s oblibou pomáhala při žňových pracích. A jak sama žertem říkávala – nemohla pochopit, proč se její maminka vdala ze statku do Prahy. Také v mládí ráda cvičila v Sokole a hrála tenis.

S manželem Milanem spolu prožili 56 let, a bylo to šťastné a bezproblémové manželství. Hana měla introvertní povahu, velká společenství nevyhledávala, ale dovedla s každým přátelsky a pohodově vyjít. Hněv, závist a pýcha jí byly zcela cizí. Uzavřených přátelství si velice vážila a dlouhodobě je udržovala.

Hana milovala svou rodinu, rodiče, manžela, oba syny i obě snachy, které měla jako vlastní dcery. Velice přilnula ke své jediné vnučce.

Přestože Hana neměla v oblibě dlouhé cestování, těšily ji vycházky do přírody. Ve volných chvílích ráda, zručně a nápaditě pletla a dovedla i vkusně šít. Její výrobky byly pak k radosti i užitku celé rodině.

V Pána Ježíše Krista uvěřila až jako dospělá, kdy ji oslovilo svědectví jejího mladšího syna, který krátce před tím uvěřil na studiích na vysoké škole. Potom také uvěřila celá její rodina a zakotvila v Církvi bratrské. Víra pak Hanu provázela až do konce života a byla jí posilou – obzvláště v posledních letech, kdy trpěla velmi vážnou nemocí.

Rodina Bíbových

Pavlovy listy do Tesaloniky

Seriál biblických hodin od září do Adventu

Začátkem září ukončíme pásmo biblických hodin o novozákonních sborech. Vrátime se však k jednomu z nich, druhému, který Pavel založil na evropském kontinentu. Tesalonika patřila ke sborům, k nimž apoštol přilnul velmi srdečnou láskou. Ač ve městě pobyl jen pár týdnů, podržel si ve svém srdci bratry a sestry, za které se nejen modlil, ale podporoval je i pastoračně. Jednak do sboru posílal své spolupracovníky, ale také psal formativní dopisy.

Tesalonický sbor je důkazem moci Ducha svatého, neboť i po tak krátkém působení Pavla noví křesťané zachovali víru a věrnost Kristu. Bylo to vpravdě dílo Boží. To povzbuzuje i nás. Ale samozřejmě měli mnoho nejasností a otázek. Zajímavé je, že především problematika druhého příchodu Krista je velmi zneklidňovala. Ale díky tomu se nám dostalo mnoho odpovědí, které si i my občas klademe ohledně parusie. Modleme se za to, aby čtení a studium obou listů do Tesaloniky přineslo i do našeho života víry povzbuzení. Abychom žili pevně nohama na zemi a s hlavou v nebesích. Epištoly budeme číst a vykládat až do konce církevního roku. Připraví nás tak dobře na Advent.

Bronislav Matulík

Zpívejte Pánu nové i staré písně!

Pěvecký sbor začíná novou sezónu a zve nové zpěváky do svých řad

Milé sestry a milí bratři,

v červnu jsme ukončili první rok společného sborového zpívání a v září začneme druhý. Možná jste si všimli, že máme poměrně málo zpěváků především v mužských hlasech. Ráda bych vás proto, ale nejen muže (!), pozvala – přijďte se podívat. Začali bychom pomalým rozjezdem ve středu 13. 9. v 19 hodin. Společně si na úvod něco málo zakousneme, popovídáme, zazpíváme a domluvíme se na dalším.

Těším se na vás a zpěvu zdar!

Jana Matulíková

■ Besídka a náboženství

Několik poznámek na začátek školního roku

Ve školním roce 2017/2018 máme čtyři oddělení besídky a jedno oddělení náboženství.

První oddělení se setkává v místnosti pro děti za velkým klubem a je určeno pro děti přibližně od 3 do 5 let. Ani u těch nejmenších není besídka „jen hlídání dětí“, ale i s nimi chceme probírat biblické příběhy a mít s nimi obecnství (i když je program samozřejmě přizpůsoben jejich věkové úrovni). Proto prosím nepoužívejte besídku jen jako prostředek pro zabavení malých dětí – pokud je dítě ještě příliš malé, vyrušuje ostatní a samo z toho také mnoho nemá. Na druhou stranu nemusíte čekat, až bude dítě „rozumné“. Jak tedy poznat, kdy je vhodný čas pro besídkový start? Je to sice individuální, ale zde je několik obecných pravidel:

Dětem by měly být přibližně tři roky. Málolteré dítě je před třetím rokem zralé na společný program s ostatními.

Dítě musí již být ochotné chvíli sedět a poslouchat (v nejmenším oddělení nezabírá vyprávění příběhu celou dobu, ale přesto chvíli soustředění vyžaduje).

Dítě si musí dát říci od tetiček a strýčků v besídce.

Postupně by si dítě mělo zvykat, že bude v besídce bez rodičů, prarodičů apod.

Druhé oddělení bývá v dorostové klubovně. Je určeno pro těsně předškolní děti a prvňáčky, tj. přibližně od pěti do šesti až sedmi let.

Chtěla bych připomenout, že děti z těchto dvou oddělení pro menší děti si rodiče vyzvedávají. Prosíme rodiče, aby byli k učitelům ohleduplní – besídka by neměla sloužit jako hlídání dětí po shromáždění.

Třetí oddělení se bude scházet v jídelně a jsou zde děti z 2. a 3. třídy.

Čtvrté oddělení (4. až 6. třída) bývá ve spolku (mládežovně).

Děti z těchto oddělení odcházejí z besídky již samostatně po skončení shromáždění, tj. nečeká se, až si je rodiče vyzvednou.

Náboženství (7. až 9. třída nebo odpovídající třídy víceletých gymnázií) se schází před shromážděním v 9 hodin v klubovně na rampě. Děti se potom účastní shromáždění – již nikoli s učiteli, takže je to na zodpovědnosti rodičů, co děti během shromáždění dělají.

Současné složení učitelů:

- 1. oddělení (zde se učí po dvojicích): Petr Verner, Lucie Štěpánová, Věra Bíbová, Marie Bydžovská, Marie Wagnerová, Naďa Štěpánová.
- 2. oddělení: Jolana Kupilíková, Katka Pavlíčková, Petra Hrnková.
- 3. oddělení: Robert Kunft ml., Jitka Václavíková ml., Věra Försterová.
- 4. oddělení: Milada Málková, Lydie Boszczyková, Daniel Toušek ml.
- Náboženství: Ondřej Pavlíček, Petr Štěpán, Marta Skalická.

za učitele Marta Skalická

Dorostový tábor mušketýrů

Ve dnech 3. – 14. 7. 2017 vypravila se skupina dorostenců s vedoucími do prostředí královského dvora ve Francii okolo roku 1630. Mušketýrský sbor čítal 14 mladých gardistů (a později mušketýrů) a 10 dospělých, mezi kterými nacházeli se kuchaři, komorníci, mušketýři vyšších hodností i dvorní dámy.

Dny byly slunečné, plné her, zábav, ale též zamyšlení a duchovních zastavení nad ctnostmi pravého mušketýra (láska, síla, odvaha...) V polovině doby trvání učiněna byla třídní válečná výprava do okolí Paříže, při níž ujito bylo tolik, kolik kůň za dvě hodiny cvalem urazí. Těžký úkol byl při běhu dnů na mušketýry uvalen – podle intriky, pletichy a zrada rojily se kolem nich. Hned prvního večera pohřben byl zavražděný číšník, jehož smrt zprvu nevysvětlitelná byla. Ve sledu událostí vypátrali mušketýři úklad, který nastrojil nástupce trůnu, aby moci chopil se a krále svého otrávil. Jen díky odvaze a rychlosti mušketýrských skupin byl králi vyražen pohár s jedem z ruky a on tak zachráněn byl. Od té chvíle již jen zábavy a radování staly se náplní posledních táborových dnů.

Z milosti a pomoci Boží dožili se všichni ve zdraví a radosti návratu domů, obohaceni o zážitky, uslyšené Boží slovo a těšíce se na tábory příští.

*kapitán Jean Armand de Troisville
(Peki Němeček)*

Kletečná 2017

Sborová dovolená v próze, poezii a fotografiích

ÚRYVKY Z RUDOLFOVA DENÍKU

Můj milý deníčku. Tak se spolu zase po roce setkáváme. Podíváme se společně na to, co nám přinese následující týden.

Sobota

Celou cestu z Budějic do Kletečné na mě z palubovky rozverně mrká žlutá kontrolka motoru. Znervózňuje mě, asi ji přelepím. Dojeli jsme. Auto jedoucí asi jen na tři válce se celé chvělo štěstím, že už to má za sebou. Jsme rádi, že se zase vidíme s těmi milými lidmi, na které jsme se těšili celý rok. Rekreační středisko je v pohodě, dokonce tu mají talířky vyzdobené vánočními stromečky, takže jako doma. Ale není důležité, kde jsme, ale s kým tu jsme. Jen na sborovce se vám může stát, že zavoláte nahlas do telefonu „Ahoj sestro“ a okamžitě vám jich ze všech stran dvacet odpoví.

Neděle

Dopoledne po bohoslužbě se porozhlížím po areálu. Teplota stoupá, tak jsem rád, že jsem pár metrů pod hlavní budovou objevil koupaliště. Voda v něm má takovou přírodní žlutohnědou barvu. „Ta voda je naprosto v pořádku“, dí manažer hotelu a snaží se mě dále uklidnit slovy: „Před vámi se tu v pohodě koupalo 400 dětí“. No, tím mě teda moc neuklidnil, i když mu vzhledem k barvě vody docela věřím. Jako první odvážný tam vlezl bratr Radislav. Trošku jsem se tomu z břehu podívoval. Říkal, teda jeho hlava – víc jsem neviděl, že je to o víře, důvěře, a tak. Takže nejen vařit, ale i kázat se dá z vody!

Čtvrtek

Přes výhrůžky meteorologů se ochlazení nekonalo, tak jsme dospotovávali rozehrané turnaje při pětatřicetistupňových vedrech a se zápalem na největším výpalu.

Odpoledne nám ani riziko bouřek nezabránilo jet do Kojčic u Pejřimova se vykoupat. Hnedle po návratu jsem šel – již podruhé – na kruhový trénink. Nebylo to horší než v minulých letech, jen se už nikdy nechci po skončení chlapácky objímat s upocenými bratry – a dost se divím, že má někdo tendenci objímat mě. Po takovém sportovním výkonu se mě štítí i sprcha. Po večeri udělal Dan Hruška trénink i pro děti – přišlo jich patnáct. Příště si půjdu zacvičit s nimi, objímat se nechtějí.

Pátek

Dnes ráno je všechno jinak. Prší. Dopravní zácpa u Lidlu v Humpolci – nechápu proč, ale byla. Danova fenka kňučí už od prvního patra, protože ví, že bude muset projít kolem odpadkového koše u vstupu do našeho třetího patra. Je tu spousta malých dětí, takže spousta použitých plen. Hegeš. Tomu místu se vyhýbají i jinak drzé vosy. Už pršet přestává, děti mohou jít ven a také se blíží čas oběda. Odpoledne tě budu psát deníčku naposledy. Tak zatím ahoj.

Za deset minut je večere a pak už bude večerní program, na kterém tě budu číst. Takže je čas na zrekapitulování. Chci všem poděkovat za skvělou sborovku. Všem kdo ji organizovali před začátkem, hlavně Tomášovi, i těm, kdo dělali programy pro děti i dospělé. Hlavně děti byly šťastné jako blechy.

Ještě konkrétněji: Ubytování bylo v pohodě, jídlo výživné. Šunka se nakonec dostávala i na ty, co přišli na snídani v půl deváté. Také houbaři si mohli užít spoustu radosti, když sledovali Bártíkovy úlovky. Moje krásná žena opět zvítězila ve volejbalu i ping-pongu. Na otázku co si dneska ti mladí berou, bych bez rozpaků odpověděl, že ne drogy, ale koloběžky. Alespoň ti nejmenší. Těm starším stačí ke štěstí pohovka a wifina. S tetičkou Broukalovou se moc příjemně stoluje, za to díky. Dobré byly večerní diskuse, kdy se ze dvou minut stávaly dvě hodiny, horší bylo ranní vstávání. Jestli pojedeme příště? Jasná věc. Bylo nám tu spolu pěkně. Tak na viděnou.

*Jak mu na mysl přišlo, tak zapsal Rudolf Svoboda
(celý text lze nalézt i též na Facebooku)*

...NEŽ TO ZAČNE

Pro mě začíná sborovka o rok dříve než pro ostatní. Ale i tak se na ni celý ten rok těším. A to proto, že je to jediná příležitost být celý týden s přáteli a hlavně s mojí velkou rodinou. Díky všem, co se věnují dětem a připravují pro ně programy. Moje holky mají tyto programy moc rády. A my dospělí si zase rádi zaspoutujeme a večer popovídáme. Sice jako organizátor mám i starosti, ale i tak je pro mě sborovka součástí léta.

Tomáš Němec

SBOROVÁ DOVOLENÁ NA VYSOČINĚ

Už je to dlouhých pár let, co jsem byla naposled jako čerstvá mládežnice na sborové dovolené... Kde jinde ale najít lepší příležitost pro integraci do komplikovaných soukenických vztahů než právě na sborovce! A tak jsme se letos společně s manželem Michalem a naší Anitou ke sborovému výjezdu připojili.

Celý společný čas byl vyplněn mnoha aktivitami pro děti i dospělé. Probíhala besídka, programy pro dospělé na téma „Falešné představy o Bohu“, sportovní turnaje, štafety... a nesmím zapomenout na „háčkovací kroužek“, kdy holky tvořily chobotničky pro nedonošená miminka, protože tato činnost se nesla každičkou chvílí dovolené.

Po celou dobu nám přálo počasí, a tak jsme trávili čas u vody i na výletech a večer jsme posedávali na terase nebo u ohně a povídali dlouho do noci – tedy... pokud jsme, my dětní, neusnuli s dětmi.

Zkrátka bylo mi tam s vámi hezky! A tímto chci vyjádřit i dík všem z vás, kteří jste něco organizovali a zařizovali, jste skvělí!

Martina Caltová

SBOROVKA JIŽ PO PATNÁCTÉ

Umíte si představit týdenní dovolenou se 150 přáteli či příbuznými (s bratry a sestrami)? Neděste se, je to krásné, inspirativní, s puncem poznávání (sebe i druhých), s mnohými radostmi a málo strastmi (někomu spadnou „z nebe“, někdo si je umí vyrobit sám), s přemýšlením i osobními rozhovory, s pohodou i fyzickými výkony, vše lemované krásnou krajinou bez turistů a pravým letním počasím. Co chtít více?

A zdarma jsme měli i „brain jogging“ (trénink mozku), když si člověk snažil zapamatovat jména asi padesáti dětí a jejich příslušnost ke konkrétním dospělým.

Ještě jednou díky mnohým za pečlivou přípravu, nejen pobytu, ale mnoha aktivit i setkávání u Božího slova!! (snad se nám falešné představy o Bohu již do myšlenek vkrádat nebudou)

Jen jsem někdy zalitovala, že již dávno nejsem dítě, jak ráda bych se mezi ně nepozorovaně vmísila a užívala si s nimi. Ale příjemné bylo i pomáhat při odpolední soutěži na stanovišti s úkoly a tím si hrát také a ještě k tomu poznávat děti i rodiče či prarodiče těch menších, jak ke hře přistupují, jak je každý jiný...

A kolik v tom všem bylo té dovolené, příp. i odpočinku? Záleželo na každém, podle jeho naturelu, mnoho možností, ale ve všem svoboda, žádná suchá povinnost. Mnohé neobjevené ještě zůstává na příště, tak dá-li Pán, opět nashledanou!

Ludmila Beranová

RÁŠA O SBOROVCE

Letos sborovka byla u Humpolce, bylo tam krásně. Chodili jsme na plavání a na výlety. Třeba jsme šli na hrádek Orlík nebo do ZOO.

SBOROVKOVÝ PAMFLET 2017

Letos na sborovce
Všechno bylo z kopce
Kromě naší nálady
Ta fakt byla bez vady
Bez vady a ještě lépe
Na práh euforie klepe

Co tu bylo krásné
Počasí je jasné
Slunce pořád svítilo
Nebe se nemračilo
Mračily se možná mámy
Že tu vosy jedí s námi

Jedí, nesežerou
I když všechny ... zlobí
Ale my jsme odolní
Hry nás těší, uvolní
Ping-pong, fotbal i volejbal
Náladu bezpečně dodal

Kletečná je bájo
Na viděnou za rok
My se už teď' těšíme
Že se sem zas vrátíme
Vrátíme a v plně zbrojí
Vosy at' se už teď' bojí.

*text Petra Veselá
na nápěv písně
Ó náš milý Bože*

Ráno jsme vždycky my děti šly na besídky. Tam jsme zpívaly, povídaly si a dostávaly omalovánky a lušťovky. Ve středu jsme měli hry i Awanu. Skoro každý večer jsme měli hry u ohniště. Poslední večer byl dobrý. Na tom večeru jsme tancovaly a hrály divadlo: Adélka, Karolínka, Anetka, Natálka Němcová a já.

Ráša Pavlíčková

OČIMA „NOVÁČKA“

Jsem v Soukenické relativně čerstvý člen. Ti, které jsem znal z mládeže z devadesátých let, se téměř všichni někam rozprchli, takže můj cíl letošní sborovky byl jasný, poznat lidi. A myslím, že ten byl splněn až nad očekávání. Za ten týden jsem poznal tolik lidí, že poznávat je jen o nedělích by trvalo asi 20 let... Myslím, že jsme vytvořili krásnou, přátelskou atmosféru. Alespoň já jsem to tak cítil. Nevybavuji si člověka, se kterým bych si neměl co říct. Moc se mi líbil večerní duchovní program a následná diskuze. A samozřejmě i následnější diskuze venku pozdě večer ☺. Ted' naschvál přemýšlím, jestli bych přeci jen nenašel něco negativního, ale nemůžu si vzpomenout vůbec na nic. Musím říct, že z letošní sborovky jsem odjížděl úplně nadšený, byla to snad nejlepší dovolená, co jsem zažil.

František Šilar

ŠTĚRBOVI UŽ NEJSOU CIZÍ

Letošní sborové dovolené jsme se jako rodina zúčastnili poprvé. Protože do soukenického sboru chodíme relativně krátce, chtěli jsme jej trochu více poznat a seznámit se. S ohledem na množství účastníků bylo samozřejmě téměř nemožné poznat všechny, ale jsme vděční za otevřenost a laskavost, se kterou nás ostatní přijímali, a také za všechny zvědavé otázky, díky kterým jsme si nepřipadali cizí. S ohledem na to, že jednou z našich hlavních motivací bylo, aby se zařadily také děti, jsme také moc vděční všem, kteří pro ně připravili a realizovali program. Děkujeme.

Eva a Jiří Štěrbovi

A UŽ TO KONČÍ...

Na Sborovku se každý rok těším. Letos byla velmi podařená. A to hlavně díky programu pro děti. Dopoledne program, odpoledne tvoření, tanečky a večer společné hry, na které se děti těšily nejvíce. Za to moc děkuji všem, který to připravili! Každopádně se to bude očekávat i na příští sborovce. Je to týden, který strávíme společně jako rodina, a opravdu si to užívám. Takže zase za rok!

Martina Němcová

Depeše z plavby Jiřího Čecha

Depeše V.

V minulé zprávě jsem psal, že je přede mnou cesta z Rujány do Švédska. Povedla se co do posádky i co do vlastní plavby. Po ní následovalo ještě pár standardních Jadranských turnusů a konečně jsem si mohl dovolit vypnout, vzít si u agentury, co pro ni jezdím, volno a vyjet na moře s kamarády. Měly to být dvě čtrnáctidenní plavby po Baltu.

Už řadu let jezdíme na moře tři dědkové (letos nám je dohromady 224 let). Říkáme s hrdostí, že provozujeme „gerontsail“. Za těch asi čtyřicet let, co se známe, jsme měli dost příležitostí se poznat a víme tedy, co od koho čekat. Karel, na jehož laminátové osmimetrové lodi, kterou si postavil před čtyřiceti lety, jezdíme, o sobě prohlašuje, že není ateista, ale přímo antitheista. Chartista Zdeněk je tolerantní nęcista a já křesťan. Záznam z debat, ke kterým občas na lodi dochází, by mohl být vhodným materiálem pro psychologa. Letošní plavba začala v německém Lubminu. Vypluli jsme na severovýchod a vítr foukal samozřejmě od severovýchodu, tři dny jsme se proti němu proboxovali, až jsme se konečně schovali na malém ostrůvku Utklipan pod jižním Švédskem. Obejít jej je možno do půl hodiny a kromě majáku a pár dřevěných baráků na něm nic není, nepočítáme-li rezervaci tuleňů, ptáků a žab a nádherných scenérií tvořených balvany šedě růžové švédské žuly. Balvany jsou omlety a ohlazeny příbojem a obrostlé žlutým lišejníkem. Dva dny jsme tu čekali, než se zmírnil vítr a bylo možno pokračovat na severovýchod. Ve Stockholmu jsme se zdrželi jen na jednu noc. Jen koupit chleba, brambory a cibuli.

Cesta zpátky začala nenápadně průjezdem skérami. Skéry – asi čtyřicet kilometrů široký pás ostrovů. Jsou jich tisíce, velikosti od pár kilometrů po šutry, na něž se tři rackové najednou nevejdou. Chaoticky rozseté, takže je nutno neustále navigovat, jinak se v nich jeden ztratí a téměř s jistotou se potká s dalším šutrem, který není vidět, protože končí metr pod hladinou. Některé průjezdy mezi skérami si svojí šířkou nezdají se šířkou Soukenické ulice (!). Naštěstí je tato oblast dobře zmapovaná. Prokličkovali jsme ji dílem na motor, kde se vodní plocha dostatečně rozšířila, nasadili jsme plachty. Ze Stockholmu jsme vyjeli dopoledne a v pozdním odpoledni jsme byli ze skér venku, na otevřeném moři. A teď to začalo. Zvedl se silný vítr (samozřejmě proti nám) a my museli proti němu křížovat. Vítr během noci zesiloval, až dosahoval v poryvech síly 7 Beaufortů (to je cca 50–55 km/h). Plachty jsme zmenšili na minimum a skákali jsme po vlnách, z nichž ty větší měly dobré 4 metry. Vlny nám bránily v postupu požadovaným směrem, takže jsme dva dny a noci křížovali mezi švédským Ólandem a Polskem. Třetí den se vítr poněkud zmírnil a my mohli zajet za dánský Bornholm s tím, že se schováme a hlavně usušíme v přístavu Nexö. Míli před přístavem jsme nastartovali motor a zjistili, že ten sice jde, ale vrtule se netočí. Přístav Nexö známe a věděli jsme, že proti větru se tam úzkým vjezdem a kanálem neprokřížujeme, tak jsme zakotvili a radiem se spojili s místní coastguard s žádostí o odtahení do přístavu. Během dvaceti minut přijel člun záchranářů, vzali nás do vleku a odtáhli k molu. Druhý den jsme, za pomoci potápěče z polské jachty, zjistili, že se šroub volně otáčí, i při zablokovaném motoru, tedy jednoznačně, že je prasklá hřídel. To na místě neopravíme. Shodujeme se v tom, že při té směle jsme vlastně měli štěstí, totiž stát se to o čtyři dny dřív, tak se ještě dnes mlátíme jen na plachty ve skérách. A naopak, kdyby se hřídel zlomila o pár dnů později, až budu na lodi mít Janu a Jirku Vlka, byla by situace složitější, než když se to stalo třem starým kozlům, kteří si přeci jen líp vědí rady. Po dvou dnech čekání se vítr podle předpovědi skutečně otočil a my mohli na plachty vyjet směrem k německému přístavu Lubmin, kde mívá Karel svoji loď přes zimu. Zajeli jsme pod jeřáb a druhý den šla loď z vody. Oprava hřídele vyžaduje vyndat motor z lodi... práce na pár týdnů. To znamená, že volám do Prahy Janě smutnou zprávu, že naše plánované dva týdny s Jirkou Vlkem se ruší.

Balíme a jedem domů. V neděli se uvidíme v Soukendě. Ahoj.

Jirka Čech

Ambassadors Football

Ohlédnutí za létem

Během školního roku se zabýváme trénováním dětí i dospělých ve 12 fotbalových týmech. Ovšem trénování a hraní fotbalu není tím hlavním. Především s hráči sdílíme evangelium. Na každém tréninku máme příležitost k dětem či dospělým mluvit o oběti Ježíše Krista. Jsme rádi za zájem hráčů o křesťanskou zvěst i o účast v týmech, které praskají ve švech. Také se věnujeme mladým křesťanským vedoucím z různých církví. Spolu s nimi organizujeme také další akce, při kterých skrze fotbal zvěstujeme evangelium. V létě každoročně pořádáme fotbalové kempy. Letos se jich zúčastnilo dohromady 123 dětí – 64 z nich se zúčastnilo kempu v západních Čechách, 35 na příměstském kempu na pražských Vinohradech a 24 ve slezských Třanovicích.

Na všech místech byl hlavním tématem „Můj příběh“. Mluvili jsme o příběhu trenérů, sportovců i biblických postav – o Josefovi a rodině, Jonatánovi a přátelství, Kristově ukřižování a zklamání, Kristově vzkříšení a vítězství a nakonec o Petrově odvaze. Děti si z kempů odvezly spoustu zážitků fotbalových, kamarádských, letních i duchovních. Modlíme se za ně, aby v nich Duch Boží dále působil.

V současné době již začínáme další sezonu hráčům v týmech a máme na mysli i další evangelizační projekty, za jejichž realizaci se modlíme. Jsme velice vděční za modlitební i finanční podporu, kterou máme od našeho sboru – ať už jako celku i jednotlivců. Sami bychom tohle všechno dělat nemohli.

Pokud by vás zajímalo více, rádi vám to řekneme osobně, případně se můžete podívat na nástěnku v suterénu, naše webové stránky www.ambassadors.cz, nebo na náš facebook či instagram.

Jan Němeček ml.

Knihkupectví Samuel

„Jednou budeme mít nejen nakladatelství a distribuci, ale i pořádné kamenné knihkupectví. Bude velké, s vysokými stropy, světlé...“ Takhle jsme spolu s mým mužem roky snili. Neuměli jsme si ale představit, že by se to mohlo stát realitou. Však tomu předcházela docela dlouhá cesta.

Honza začal s nakladatelstvím ve svém pokoji v bytě rodičů v roce 1990, s úsporami deset tisíc. Název Samuel – Biblická práce pro děti vyjadřoval vizi vydávat křesťanské knihy a další materiály pro děti, rodiče a učitele v nedělních školách. Nejprve vyšel evangelizační letáček Ahoj!, pak brožurka První kroky za Ježíšem, následovaly omalovánky, vystřihovánky, první knihy... Honzovi rodiče byli jeho prvními podporovateli, v jeho práci mu nesmírně fandili a pomáhali mu i prakticky – tatínek dělal korektury, maminka chodila na poštu. Ne každý má štěstí na rodiče, kteří mají smysl pro tak bláznivé nápady svých dětí a dokonce se za ně modlí.

S Honzou jsme se seznámili při službě v Biblickém klubu pro děti, pak jsem začala pro nakladatelství dělat první redakční práce. Občas se smějeme, že jsme manželství z rozumu: nakladatel a redaktorka. Začátky nebyly vůbec snadné. Někdy jsem v peněžence měla na víkend dvacet korun na jídlo – a najednou v pátek večer někdo přišel a nakoupil za pár set korun. Takových malých zázraků jsme zažívali řadu. Rostla v nás jistota, že jdeme správným směrem a že se o nás Pán Bůh postará. Velkým posunem pro naši společnou práci byl roční studijní pobyt v USA. Když jsme tehdy stáli v obrovském křesťanském knihkupectví, pamatuji si, jak jsem byla jako opařená. Tekly mi slzy a říkala jsem manželovi: „Tohle přece nikdy nemůžeme u nás dokázat...“ Bylo to pro nás ale velkým povzbuzením, abychom se ve vydávání knih nespokojovali s málem.

Po našem návratu se nakladatelství přestěhovalo do Dejvic a postupně vycházely další knihy, mezi jinými O srdíčku, Poklady pod sněhem, Jak se modlit za své děti, Jak přivádět děti ke Kristu a řada dalších. Jsme vděční za to, že se podařily některé tituly

vydat také v jiných jazycích. Ovečka Barborka vyšla ve slovenštině a holandštině, chystá se německá a slovinská verze. Několik pracovních sešitů, např. Bůh je se mnou celý den, vyšlo v ukrajinštině, ruštině a dokonce jakutštině.

Kromě vydávání literatury jsme dlouhodobě vedli kurz pro rodiče a pracovníky s dětmi. Ten se před několika lety přetransformoval v kurz na ETS s názvem Duchovní vedení dětí. Nikdy jsme také nepřestali různou formou pracovat přímo s dětmi, ať už v nedělní škole či v rámci každoročních Dětských konferencí.

V roce 2010 nám v našich dosavadních prostorách bylo už hodně těsno. Dobře fungoval e-shop, stále více pražských zákazníků si vyzvedávalo objednané zboží u nás v kanceláři. Ve dvou malých místnostech se už skoro nedalo projít. Modlili jsme se, co dál.

A tehdy jsme dostali nabídku od sboru CB v Soukenické, zda nechceme využít uvolněné prostory pro zřízení knihkupectví. Znamenalo to pro nás velké riziko, ale tehdy jsme si s manželem řekli, že to prostě zkusit musíme, jinak bychom vždycky litovali promarněné příležitosti.

V červenci 2010 jsme se tedy nastěhovali do Soukenické. Díky sbírce jsme mohli prostory dát do pořádku a vybavit. Jsou velké, s vysokými stropy, světlé...

Věříme v moc psaného slova. Ostatně, i sám Bůh se rozhodl mluvit k lidem právě skrze Knihu. Psané slovo má dlouhý dech. Můžete se k němu vrátit, znovu se začíst, přemýšlet... Vždy nás povzbudí, když slyšíme, jak námi vydaná či doporučená kniha někoho nasměrovala, povzbudila ho, potěšila. Práce v knihkupectví navíc není pouze o prodeji knih. Přináší také řadu příležitostí k evangelizačním či pastoračním rozhovorům.

Děkujeme, že se na naší práci podílíte – ať už poskytnutím prostor, modlitbou či nákupem. Anebo tím, že nám prostě fandíte.

Ráchel Bícová

Z nabídky Knihkupectví Samuel

NAROZENINY

Rybín Pavel	1. 9.
Šilar František	1. 9.
Šíma Jaroslav	4. 9.
Šimová Lydie	7. 9.
Filipová Blažena	9. 9.
Suška Petr	11. 9.
Tušlová Milena	11. 9.
Stojmenova Asja	12. 9.
Bíba Milan st.	13. 9.
Borovičková Hana	14. 9.
Bydžovská Milena	14. 9.
Němečková Iva	14. 9.
Cubrová Olga	15. 9.
Filip Robert	18. 9.
Deckerová Dana	20. 9.
Sušková Simona	21. 9.
Synáčková Jiřina	22. 9.
Štýbnarová Naděje	23. 9.
Hermannová Jitka	24. 9.
Kubová Martina	25. 9.
Dolejší Božena	27. 9.
Oboňová Věra	27. 9.
Beranová Vlasta	30. 9.
Kunftová Katarína	30. 9.
Nebeská Olga	30. 9.

Zveme

Zahájení školního roku – první neděli v září představíme sboru nové prvňáčky a spolu s nimi všem dětem budeme vyprošovat Boží požehnání v novém školním roce. Budeme se modlit také za učitele besídky.

Požehnání Benjamina Touška – druhou neděli v září přinesou do shromáždění svého syna Daniel a Jindra Touškovi. Budeme se modlit za celou rodinu a zvláště vyprošovat požehnání pro jejich syna Benjamina.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00	modlitební chvíle
	9.00	výuka náboženství
	10.00	NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru po skončení je příležitost k setkání v Klubu u čaje a kávy
Úterý	15.00	setkání nad biblí
	18.30	setkání nad biblí
Středa	9.30	setkání maminek s dětmi
Čtvrtek	16.30	setkání Awany
	18.00	setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXVII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Jan Němeček, Blahoslav Marek
tel.: 724 285 687, 222 312 534 ▪ e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1>